

Starší D. Todd Christofferson

Kvorum Dvanácti apoštolů

Požehnání plynoucí z písem

Hlavním smyslem všech písem je naplnit nám duši vírou v Boha Otce a v Jeho Syna Ježíše Krista.

6. října roku 1536 vyvedli z žaláře na hradě Vilvorde poblíž Bruselu v Belgii zuboženého člověka. Téměř rok a půl tento muž trpěl v izolaci v temné a provlhlé kobce. Nyní byl tento vězeň na vnější straně hradeb připoután ke kůlu. Měl čas pronést nahlas svou poslední modlitbu: „Pane! Otevři oči králi Anglie!“, a poté byl uškrten. Pak jeho tělo u kůlu ihned spálili. Kdo byl onen muž, a za jaký trestný čin ho političtí i náboženští představitelé odsoudili? Jmenoval se William Tyndale a jeho zločin spočíval v tom, že přeložil a vydal Bibli v angličtině.

Tyndale, který se narodil v Anglii přibližně v době, kdy Kolumbus vyplul objevit nový svět, studoval v Oxfordu a v Cambridgi a poté se stal členem katolického duchovenstva. Plynně ovládal osm jazyků, včetně řečtiny, hebrejštiny a latiny. Tyndale byl oddaným studentem Bible a převládající neznalost písem, které byl svědkem u kněží i u laického lidu, ho velmi znepokojovala. V jedné prudké hádce s duchovním, který byl proti tomu, aby se písmo dostala do rukou obyčejných lidí, Tyndale přísahal: „Ušetří-li mi Bůh

život, neuplyne mnoho let, než způsobím, že chlapec, který orá s pluhem, bude znát písmo lépe než ty!“

Požádal církevní představitele o souhlas s tím, aby mohl připravit překlad Bible do angličtiny, aby tak všichni mohli číst slovo Boží a používat ho. Žádost byla zamítnuta – převládal názor, že pokud by měl k písmům přímý přístup kdokoli jiný než duchovenstvo, ohrozilo by to autoritu církve a rovnalo by se to „házení perel sviním“. (Viz Matouš 7:6.)

Tyndale se přesto pustil do náročného překladatelského díla. V roce 1524 odjel pod falešným jménem do

Německa, kde většinu času žil ve skrytu a pod neustálou hrozbou zatčení. S pomocí oddaných přátel dokázal Tyndale vydat anglický překlad Nového zákona a později i zákona Starého. Bible se poté pašovaly do Anglie, kde po nich byla velká poptávka, a ti, kteří je získali, si jich velmi cenili. Bible se šířily mezi lidmi, ale pouze v tajnosti. Vedoucí představitelé pálili všechny výtisky, které objevili. Do tří let od Tyndaleovy smrti však Bůh opravdu otevřel oči králi Jindřichu VIII., a díky vydání takzvané „Velké Bible“ začala být písmo v angličtině veřejně dostupná. Tyndalovo dílo se stalo základem pro téměř všechny budoucí anglické překlady Bible, z nichž nejvýznamnější je Bible krále Jakuba.¹

William Tyndale nebyl prvním ani posledním z těch, kteří v mnoha zemích a jazycích přinášeli oběti, dokonce i svůj život, aby vynesli slovo Boží z temnoty. Jsme jim všem zavázáni velikou vděčností. A jsme možná ještě více zavázáni těm, kteří toto slovo věrně zaznamenávali a uchovávali po celé věky, často s velkou námahou a obětí – Mojžíšovi, Izaiášovi, Abrahamovi, Janovi, Pavlovi, Nefimu, Mormonovi, Josephu Smithovi a mnoha dalším. Co tito lidé věděli o důležitosti písem a co z toho potřebujeme znát i my? Čemu rozuměli tito lidé v Anglii v 16. století, kteří platili nesmírné peníze a podstupovali velké osobní riziko, aby měli přístup k Bibli, a čemu máme porozumět i my?

Prorok Alma nedlouho před svou smrtí světil posvátné záznamy o lidu svému synu Helamanovi. Připomněl Helamanovi, že písmo „[rozšířila] paměť tohoto lidu, ano, a [přesvědčila] mnohé o omylu jejich cest a [přivedla] je k poznání jejich Boha k spasení jejich duše“. (Alma 37:8.) Přikázal Helamanovi, aby záznamy opatroval, aby díky nim

Bůh „mohl ukázati moc svou budoucím pokolením“. (Alma 37:14.)

Skrze písma Bůh vsuktnu „ukazuje svou moc“ spasit a oslavit své děti. Jak Alma řekl, Bůh nám skrze své slovo rozšiřuje paměť, vrhá světlo na nepravdy a omyly a přivádí nás k pokání a k tomu, abychom se radovali v Ježíši Kristu, našem Vykupiteli.

Písma nám rozšiřují paměť

Písma nám rozšiřují paměť tím, že nám pomáhají vždy pamatovat na Pána a na náš vztah k Němu a k Otci. Připomínají nám, co jsme znali v před-smrtelném životě. A rozšiřují nám paměť i v jiném smyslu tím, že nás učí o lidech, které jsme osobně nepoznali, a o dobách a událostech, které jsme osobně neprožili. Nikdo z nás osobně neviděl, jak se Rudé moře rozdělilo, ani s Mojžíšem nepřešel mezi vodními stěnami na druhý břeh. Neslyšeli jsme osobně Kázání na hoře, neviděli jsme, jak byl Lazar vzkříšen z mrtvých, neviděli jsme, jak Spasitel trpěl v Getsemanech a na kříži, a neslyšeli jsme s Marií, jak

dva andělé u prázdného hrobu svědčí o tom, že Ježíš vstal z mrtvých. Ani vy ani já jsme jeden po druhém, se zástupem lidí v zemi Hojnosti, nevykročili kupředu, abychom se na základě Spasitelovy výzvy dotkli stop po hřebecích, a neomývali jsme Mu nohy svými slzami. Neklečeli jsme po boku Josepha Smitha v Posvátném háji a nehleděli jsme na Otce a Syna. Přesto o těchto i o mnoha dalších věcech víme díky záznamům v písmech, které nám rozšiřují paměť a učí nás tomu, co jsme neznali. A když nám tyto věci proniknou do mysli a do srdce, naše víra v Boha a v Jeho Milovaného Syna v nás zapustí kořeny.

Písma nám také rozšiřují paměť tím, že nám pomáhají nezapomenout na to, co jsme my i dřívější generace již poznali. Ti, kteří buď nemají, nebo ignorují zaznamenané slovo Boží, nakonec v Boha přestávají věřit a zapomínají na účel své existence. Jistě si vzpomenete na to, jak důležité bylo pro Lehiův lid, aby si s sebou, když odešli z Jeruzaléma, vzal mosazné desky. Tato písma byla klíčem k tomu, aby znali

Boha a aby věděli o budoucím vykopení Krista. Jiná skupina lidí, která „[vyšla] z Jeruzaléma“ krátce po Lehiovi, písma neměla, a když se s nimi Lehiovi potomci o tři nebo čtyři staletí později setkali, píše se, že „jejich jazyk se zkomolil; ... a zapřeli jsoucnost svého Stvořitele“. (Omni 1:15, 17.)

V době Tyndalově byla neznalost písem rozšířená, protože lidé neměli přístup k Bibli, zejména k Bibli v jazyce, kterému by rozuměli. V dnešní době je Bible a další písma snadno dostupná, a přesto neznalost písem roste, protože lidé tyto knihy nechtějí otevírat. V důsledku toho zapomínají to, co věděli jejich prarodiče.

Písma jsou měřítkem pro rozlišování mezi pravdou a omylem

Bůh používá písma k tomu, aby sňal masku mylným domněnkám, falešným tradicím a hříchu s jeho ničivými účinky. Je starostlivým rodičem, který nás chce ušetřit zbytečného utrpení a zármutku a zároveň nám chce pomáhat naplňovat naše božské možnosti.

Písma například potírají prastarou filozofii, která vešla do módy v dnešní době – filozofii Korihora, že neexistují absolutní morální měřítka, že „každému člověku se daří podle nadání jeho, a že každý člověk získává podle síly své; a ať člověk učiní cokoli, není to zločinem“, a „že když člověk zemře, je to jeho konec“. (Alma 30:17–18.)

Alma, který kdysi jednal s Korihorem, nenechal svého syna Koriantona na pochybách o tom, že božská morálka existuje, a řekl mu, co je její podstatou. Korianton spáchal sexuální hřích, a jeho otec s ním mluvil s láskou, ale bez obalu: „Což nevíš, synu můj, že tyto věci jsou ohavností v očích Páně; ano, ohavnější nade všechny hříchy kromě prolití nevinné krve nebo zapření Ducha Svatého?“ (Alma 39:5.)

V úplném protikladu k tomu, co bylo před sto lety, by dnes mnozí lidé polemizovali s Almou o závažnosti nemorálnosti. Jiní by argumentovali tím, že vše je relativní nebo že Boží láska vše dovoluje. Pokud Bůh existuje, říkají, pak nám díky své lásce k nám

promine všechny hříchy a špatné činy – není třeba pokání. Nebo nanejvýš postačí prosté vyznání. Vymysleli si Ježíše, který chce, aby lidé usilovali o sociální spravedlnost, ale který neklade žádné nároky na jejich osobní život a chování.² Bůh lásky však nechce, abychom skrze smutnou zkušenost poznali, že „zlovolnost nikdy nebyla štěstím“.

(Alma 41:10; viz také Helaman 13:38.) Jeho přikázání jsou hlasem popisujícím skutečnost a naši ochranou před bolestí, kterou bychom si způsobili. Písma jsou prubířským kamenem pro poměrování správnosti a pravdy a jasně říkají, že skutečné štěstí nespočívá v popírání spravedlnosti Boží ani ve snaze obejít následky hříchu, ale v pokání a odpuštění skrze smírnou milost Syna Božího. (Viz Alma 42.)

Písma nás školí v zásadách a v morálních hodnotách nutných pro zachování civilizované společnosti – v bezúhonnosti, zodpovědnosti, nesobeckosti, věrnosti a pravé lásce. V písmech nacházíme zcela jasné popisy požehnání, která se dostávají tehdy, když ctíme

pravdivé zásady, i tragédií, které dopadají na jednotlivce i civilizace, když tyto zásady nedodržují. Tam, kde lidé pravdy z písem ignorují nebo opouštějí, základní morální jádro společnosti se rozpadá a úpadek je nadosah. A za čas nezůstane nic, co by udržovalo instituce, které udržují společnost.

Písma nás přivádějí ke Kristu, našemu Vykupiteli

A konečně, hlavním smyslem všech písem je naplnit nám duši vírou v Boha Otce a v Jeho Syna Ježíše Krista – vírou v to, že existují; vírou v Otcův plán pro naši nesmrtnost a věčný život; vírou v Usmíření a Vzkříšení Ježíše Krista, které tento plán štěstí udržuje v pohybu; vírou, abychom z evangelia Ježíše Krista vytvořili způsob života; a vírou, abychom poznali jediného „pravého Boha, a ... Ježíše Krista“, kterého Bůh poslal. (Jan 17:3.)

Slovo Boží, jak řekl Alma, je jako semenko zasazené do našeho srdce, které plodí víru, když v nás začíná růst. (Viz Alma 32:27–43; viz také Římanům

10:13–17.) Víra nepřijde na základě studia starodávných textů v rámci čistě akademického úsilí. Nepřijde na základě archeologických vykopávek a objevů. Nepřijde na základě vědeckých pokusů. Nepřijde dokonce ani tehdy, když jsme svědky zázraků. Toto vše může víru utvrzovat, nebo ji občas napadat, ale víru to nevytváří. Víra přichází skrze svědectví Svatého Ducha naší duši, od Ducha k duchu, když slyšíme nebo čteme slovo Boží. A pokud i nadále hodujeme na slově, víra se rozvíjí.

Záznamy v písmech o víře ostatních lidí slouží k tomu, aby posílily víru naši. Vzpomínáme na víru setníka, která Kristu umožnila uzdravit jeho služebníka, aniž by ho viděl (viz Matouš 8:5–13) a na uzdravení dcery pohan-ské ženy, protože tato pokorná matka by takřkajíc přijala i drobky z Pánova stolu (viz Matouš 15:22–28; Marek 7:25–30). Nasloucháme tomu, jak trpící Job volá: „By mne i zabil, což bych v něho nedoufal?“ (Job 13: 15) – a jak prohlašuje: „Já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví, ... však ... v těle svém uzřím Boha.“ (Job 19:25–26.) Nasloucháme slovům mladého chlapce-proroka, kterého tolik dospělých nenávidělo a pronásledovalo, a čerpáme z jeho slov odvahy: „Viděl [jsem] vidění; věděl jsem to a věděl jsem, že Bůh to ví, a nemohl jsem to popřít, aniž jsem se odvážil to učinit.“ (Joseph Smith–Životopis 1:25.)

Vzhledem k tomu, že písmena vykládají nauku Kristovu, doprovází je Svatý Duch, jehož úkolem je vydávat svědectví o Otci a Synu. (Viz 3. Nefi 11:32.) Čtení písem je proto jedním ze způsobů, kterým získáváme Ducha Svatého. Písmena jsou samozřejmě v první řadě dána skrze Ducha Svatého (viz 2. Petrova 1:21; NaS 20:26–27; 68:4), a tentýž

Duch může vám i mně dosvědčit jejich pravdivost. Studujte písmena pozorně a s rozmyslem. Přemýšlejte o nich a modlete se o ně. Písmena jsou zjevení, a přinesou zjevení další.

Uvažte, jak nesmírně jsme pozhnání tím, že máme Bibli svatou a dalších asi 900 stran písem – Knihu Mormonovu, Nauku a smlouvy a Drahocennou perlu. Uvažte, že kromě toho slova, která proroci pronášejí, když jsou pohnuti Duchem Svatým – jako například při této příležitosti – a která Pán nazývá písmeny (viz NaS 68:2–4), k nám téměř neustále plynou prostřednictvím televize, rádia, internetu, satelitu, na CD, DVD i v tištěné formě. Předpokládám, že nikdy v historii nebyli lidé pozhnání takovým množstvím svatého písma. A nejen to – každý muž, žena a dítě může vlastnit a studovat svůj osobní výtisk těchto posvátných textů, většinou ve vlastním jazyce. Toto by lidem z doby Williama Tyn- dala a Svatým z dřívějších dispensací

připadalo jako něco neuvěřitelného! Skrze toto pozhnání nám Pán zcela jistě naznačuje, že naše potřeba neustálého používání písem je větší než kdykoli dříve. Kež neustále hodujeme na slovech Kristových, která nám řeknou vše, co máme činit. (Viz 2. Nefi 32:3.) Studuji písmena, přemýšlám o písmech, a v tomto velikonočním období vám svědčím o Otci a Synu, kteří jsou zjeveni ve svatých písmech, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Při získávání informací o Williamu Tynadalovi bylo čerpáno z těchto zdrojů: David Daniell, *The Bible in English* (2003), 140–157; Lenet Hadley Read, *How We Got the Bible* (1985), 67–74; S. Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale – Martyr, Father of the English Bible* (2004); John Foxe, *The New Foxe's Book of Martyrs* (1997), 121–133; „William Tyndale“, http://en.wikipedia.org/wiki/William_Tyndale – z 28. února 2010. Bible Dictionary, „Bible, English.“
2. Viz rozhovor s Richardem Neitzel Holzapfelem, Michael De Groote, „Questioning the Alternative Jesus“, *Deseret News*, Nov. 26, 2009, M5.

